

EL BORINOT

Any III - Núm. 71
2 Abril 1925
Subscripció:
Trimestre, 3'50

La corresp. a
l'Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

SETMANARI D'HUMOR
20 ems.

A.

COPLA DE LOS FRESCOS

Antes decía que sí,
ahora digo que no.
Volveré a decir que sí,

cuando venga la ocasión.
Volveré a decir que no...
y aquí no pasó nada, señor.

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

PELS BELLS CARRERS DE MA CIUTAT

CARRER DE FERNANDO

- 24 i 26. Sastre, Mod. i Camiseria.—BAS I TARRIDA
33. Ganiveteria.—AMERICAN MACHINE.
34. Institut Musical.—Acadèmia Ardèvol.

CARRER CORTS CATALANES

460. Radio-Telefonia.—"BOMBETA MINERVA".
451. Inst. elèct., aigua i gas.—RAFEL SALA.
614. Pelleteria.—"LE RENARD".

CARRER CLARIS

102. Blau Catalunya.—J. LOPEZ LLAUDER.

CARRER DE TALLERS

72. Ceràmica i rajoles.—CASIMIR VICENS.

CARRER MUNTANER

65. Ribas i Ferrer. B. Regina *Novelles escollides*

CARRER COMTE ASALTO

15. Mobles a plaços i comptat.—JOSEP MACIÀ.
95. "LA CORONA" Braguers, Vies urinàries.

CARRER BOTERS

4. F. MONFALCÓN. Tapissos pintats i oleografies.

CARRER DEL CALL

1. C. FONT. Mantons Manila i Mantellines.
9. Llaneria i Sederia.—CASA PUIG.
28, pral. J. COSTA.—Antiguitats d'art.

CARRER DEL PI

- 2 i 4. Raspalleria Moderna.—FERRAN MAURI.
11. Articles de Pell.—J. SAUCH.
13, 2.º. SASTRE.—L. MIR.
14. Art. Fotogràfics.—S. COSTA.
14, pral. Fca. Plisats.—BRUTAU I MOXO.

CARRER DE SANT PAU

3. Camiseria del Liceo.—JOAN VALLVÉ.

CARRER BALMES

126. RADIO-ELECTRIC Manufacturers.

RAMBLA DE CATALUNYA

15. Pelleteria "La Siberia".—J. TICÓ.
20. Perruqueria.—J. MAYMÓ.
42. Bar.—LA PAGESA DE LA RAMBLA.
124. Instal. bones i barates.—Barnadas i Espinet.

CARRER DE LA BOQUERIA

- 36 i 38. Camiseria.—RODRIGUEZ & FERRER.

CARRER CORRIBIA

- 2 i r. Lligues i Tirants CATALONIA.

CARRER VILA-VILÀ

66. Palla i Alfals JOSEP CATALA.

CARRER PORTAFERRISSA

22. Ganiveteria i perfumeria.—VDA. DUCHEIN
25. Camiseria A. DE B. CORNELLA.

CARRER ARIBAU

- 29 i 31. Perruqueria ENRIC SORIGUE

CARRER FONTANELLA

18. Art. Fotogràfics i Radio.—PÉREZ i SÁBAT.

CARRER JOVELLANOS

4. Art. Fot. i treballs de Laboratori.—E. Picazo

RONDA SANT ANTONI

60. OLLA EXPRESS.—Detalls a Import Acar.
76. Billars patentats Xifré.—"LA ACTIVA".

CARRER SALMERÓN

140. Articles fot. i radio.—V. CALDÉS ARÜS.
193. Làmp. Elect. i radio.—RAMON RABASA.

DIAGONAL

460. "Radio Iris".—J. B. MODOLELL.

*A totes les
llibreries*

**LA VIDA DE
LLATZER
DE TORMES**

2 pessetes

Establiments **MARAGALL**

Passeig de Gràcia, 95 — BARCELONA

RAMON SUNYER

JOIER

Corts Catalanes, 643 — BARCELONA Telèf. 813-S. P.

Vida Devota de Sant Francesc de Sales

Edició de Bibliòfil

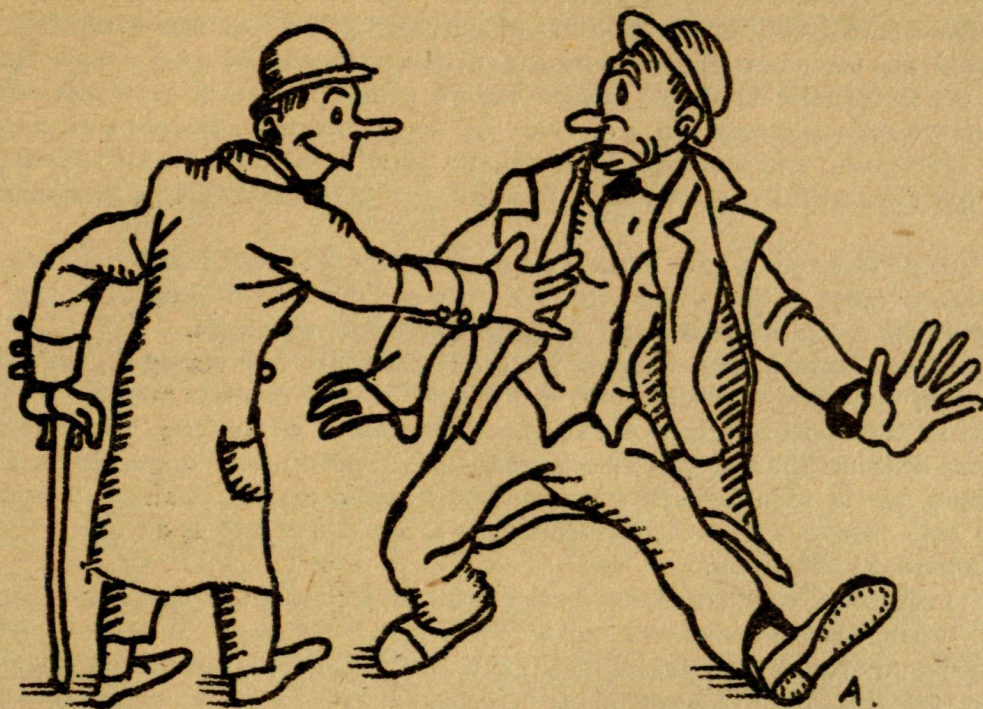
Versió de Frederic Clascar, Pvre.

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Biblioteca General

A totes les llibreries

Preu: 4 pessetes

PLAT DEL DIA

—Què? que cerques un caixer? No en vas prendre un fa dues setmanes?
—Sí; aquest precisament cerco.

DEL DR. MUNSTER AL DR. RICHEL

o ho digueu, que Ianquilandia és el gran país. Allà tot és possible, fàcil i natural. Ací, la majoria, tindrien per inversemblants coses que allà dalt són moneda corrent. Y, tal! —com que és l'únic indret del món en el qual la moneda, encara, val alguna cosa. Hom diu si van arramblant la de tot arreu, que és un gust.

Suara estàvem il·lustrant-nos amb la lectura dels anuncis de la pàgina 1344 d'una revista professional dedicada al coneixement del pugó i maneres de combatre'l. A tan interessant publicació, que surt tres vegades setmanals, s'hi insereixen anuncis de tota mena que, pel laconisme llur, a voltes, us fan rumiar més que no per treure l'entrellat d'un escrit del ahir, Xenius, avui, Eugenio de Oros (un cas d'ocultisme, de metapsiquisme, aquest canvi, Dr. Richet)?

Els meus ulls, tot d'una, s'han deturat en un que, amb lletres molt simpàtiques, diu «Fora mals de cap! —Amb els pólvors del doctor Munster es resol tot. Un dòlar diari fa el miracle evitant-se mals de cap de tota mena». Ja et tincl! —vaig dir-me. Això és més que les píldores d'Hollovai i els pólvors de la Mare Celestina.

Voldrà dir, potser, que afluixant, diàriament un dòlar en pólvors a la dona hom trobarà la taula posada, i proveïda, el compte del sabater saldat, i tabac suficient? N'hi ha per trencar la clepsa amb les de la gent d'allà dalt!

Un dòlar, que al canvi del dia, són, si fa no fà, set pessetes trenta cinc cèntims; com si diguéssim trenta rals escassos, hi aniria tot comprès? No seríeu d'opinió de consultar el doctor Munster per aclarir-ne el misteri?

Bé, ja em penso com deurà ésser el tripijoc. Veureu com serà una cooperativa, una mútua, on serviran els aliments comprimits, les robes de fil de paper i el calçat amb sola de cartró. Hom encara recorda aquelles cròniques estimulants que, en Dominguez Rodiño feia inserir a *La Vanguardia* en temps de la guerra, pretenint fer-vos empassar com en els restaurants alemanys servien escarola de paper frisat, pa de midó, i vi de tinta xinesa; allò va donar-me molta experiència i ara és hora de fer-ne l'aplicació.

Tornem-hi!, per si fos cert; per un dòlar, cada dia, hi ha un doctor que ens relleva d'una pila de molèsties. Quasi ens vé a oferir la felicitat terrenal, tinguda per tothom per cosa inassolible. No deixa d'ésser paradoxal que per un insignificant estipendi us assegurin tanta de cosa? Fem-hi un càlcul; és evident que per un sol dòlar d'una sola persona res no podria fer-se; ara bé, doncs, suposem que siguin cent les persones que responen a la crida del doctor americà, i fan, per tant, cent dòlars. Si en lloc de cent fossin mil, deu mil, cent mil, un milió! on arribaríem amb aquesta progressió geomètrica, que s'assembla a la manera de dir boles, i a la creixença de la mandíbula de certs individus?

Es clar que no hi ha pesca sense esquer; d'això, hom també en té la seva experiència. No fa pas molt es féu una pesquera de lluços i llobarros que deixà sorprès al mateix empresari que, rient per sota el nas, prometé el que no podia donar, ni ganes que mai no en tingué.

D'aquí pervenen les malfiances i, aquest doctor Munster, pot saber-la molt llarga en l'art de pescar dòlars pel procediment d'alleugerir els maldecaps, de la mateixa manera que un altre us promet treure les taques del redingot, com aquella cèlebre loteria d'Hamburg, resultant que sempre trèieu els diners de la butxaca malgrat els molts premis que us corresponien, segons la llista del sorteig.

No dubtem que la prestidigitació i la mandíbula han fet molt de camí; tothom s'espavila per tal de viure amb l'esquena dreta i la menjadora plena; encara que hagi de dir que sí, allí on va dir que no, i viceversa. El món és així.

Comptat, i debatut, i, no apartant-nos d'aquella dolorosa experiència que ens ha fet gemegar moltes vegades, hem decidit, per aquesta vegada, i amb permís del doctor Munster, abstenir-nos de posar-nos els seus miraculosos pòlvors; si no per altra cosa per allò que ja deien els nostres avis que «d'aquells pòlvors vingueren... un raig de garrotades» que, a un hom li fan perdre els sentits, i que un hom no sap ben bé d'on cauen: que ho esbrini el Dr. Richet.

Decidim, doncs, dormir-hi car també, dormint, se n'esvaeixen molts de maldecaps.

Ah! i no ens empastifem el païdor.

EL DOCTOR ARMILLA.

TIPUS I TRIPES

L'ESSENCIA DE L'ACTUALITAT (?)

Tinc un amic, és a dir, de tenir-lo, no el tinc pas, solament el conec: en tinc coneixença. En farà tretze mesos i tretze dies, demà.

Es un xicot ben particular; d'una psicologia abstracta, molt abstracta. Us farà rodar el cap; amb el mateix aplom us parla del problema de la carn congelada com de la teoria de la relativitat...

L'altre dia el vaig trobar a la plataforma d'un d'aquests tramvies tan pintorescos de can Tunis. Amb el sol testimoni del conductor i d'una noia xata que llegia una revista esportiva, em digué sense preàmbul ni cap antecedent:

—L'essència de l'actualitat és una cosa invisible, però, quasi palpable; hom en nota totes les fibracions i sempre en rep alguna impressió, agra o dolça.

—Ah!

—En efecte, no és com les audicions de la ràdio que poden ésser interceptades. Ve a ésser com dos cors verament enamorats, com les orenetes i la primavera...

—Eh?

—Sí home, els cors són com dues estacions. Emisora i receptora, ara l'una, ara l'altra, com convingui pel cas; i ja saps que les orenetes vénen quan ve el bon temps, el temps de les flors i les cireres.

—I...

—I efectivament, no hi valen els obstacles, no hi valen les caretes, succeeixi el què succeeixi ve la primavera, després l'istiu, la tardor, l'hivern i una altra volta la primavera amb les orenetes i les cireres, i més tard els melons i les carabasses.

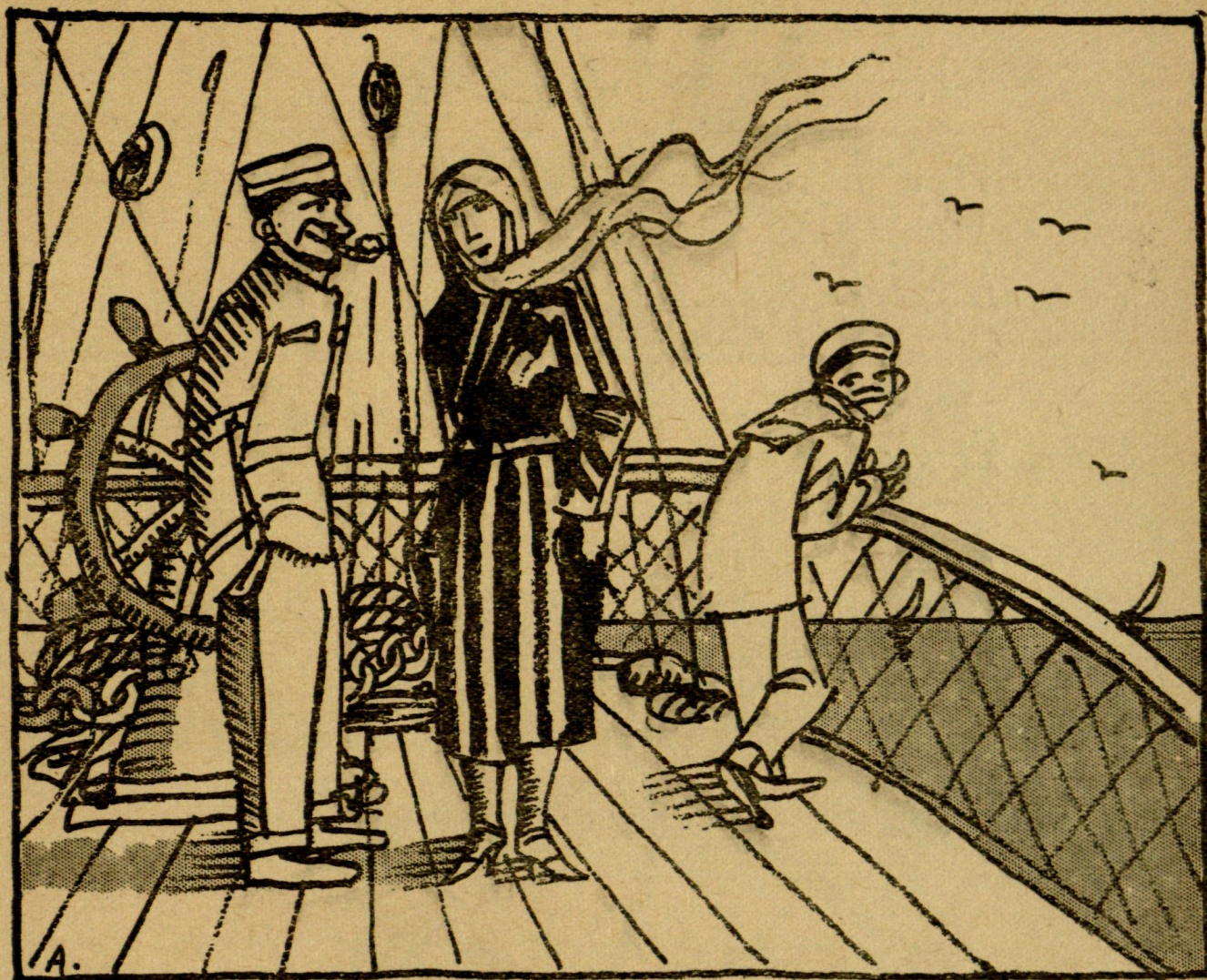
—Oh!

—Sí, noi, l'essència de l'actualitat és aliada (1) del temps. Ella d'una manera metòdica va inculcant les seves fibracions a la humanitat, qui amb el seny les rep, i quan al temps convingui se n'assabentarà tothom, des del Cap de Bona Esperança als fiors passant per Bacú.

—U!

No vaig tenir més esma, el vaig ben perdre. Solament se m'ocorregué de completar les cinc vocals elementals. Altrament no en vaig treure aigua clara.

(1) Amb pacte o sense?

ECONOMIA I FINANCES

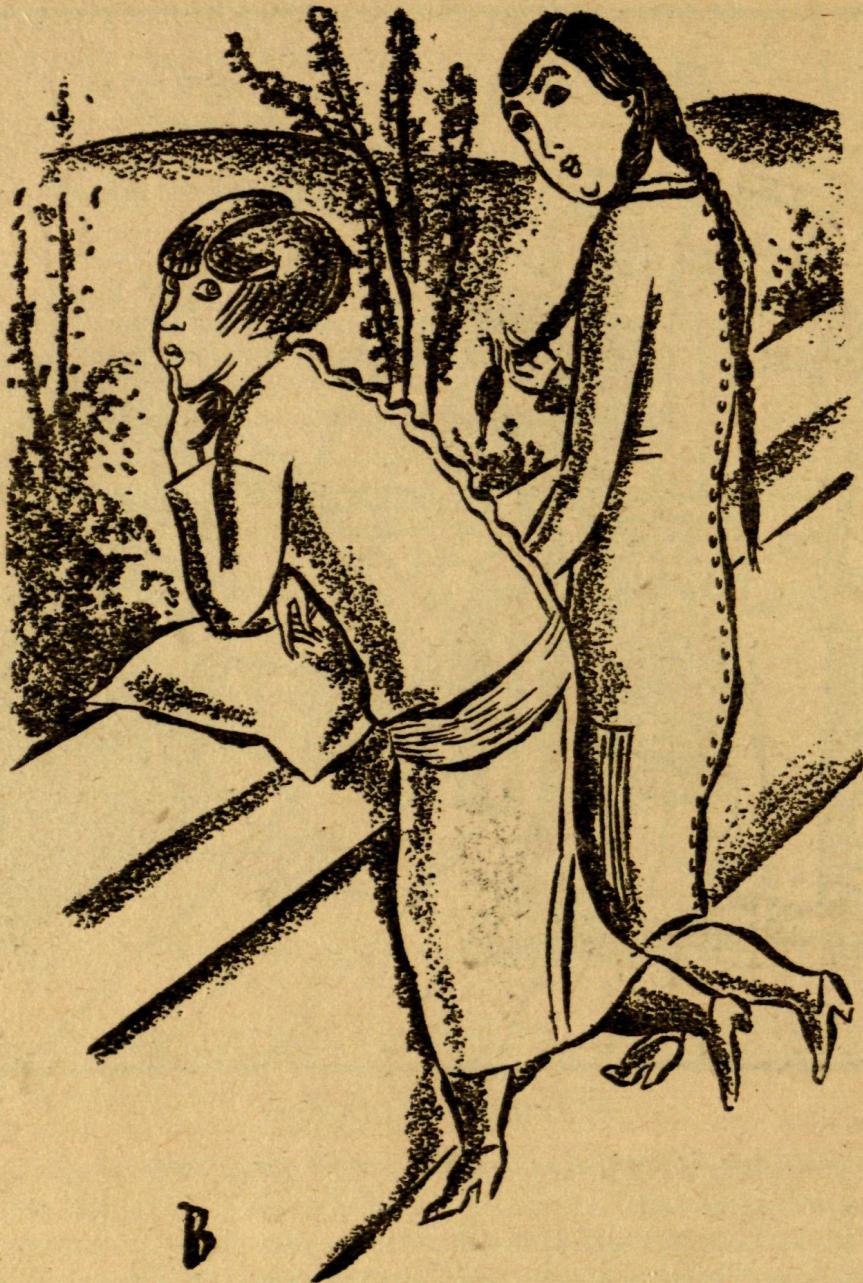
—Capità: tinc molta por de marejar-me... què li sembla que mengi?

—Allò més baratet que hi hagi.

EL RAM DE LA PASSIÓ

Les oliveres d'Olesa,
 les palmeres d'Alacant,
 les murtres de Sant Jeroni,
 i els llorers llargs de llurs llars,
 estan esperant el dia
 que es diu diumenge de Rams
 per eixir davant l'església
 cridant "hi volem entrà",
 amb joia i entusiasme
 bonics prò convencionals,
 tant, que dintre quatre dies,

"Crucifica'l" cridaran.
 Mes, sembla que aquesta anyada
 ni tan sols això es farà,
 car ningú no està per palmes
 ni per llorè (exceptuant
 el llorer que tots estimen:
 el llorer... de l'estofat).
 Tampoc no es vol olivera
 i amb les murtres en tot cas
 podríem fer com Harmodi,
 home de cops amagats.

—Ben segur que enyores l'anar a beneïr la palma.
—Prou palma tinc amb aquell pelma que em pretén.

Canvi de nom de les estacions

¡Que muy buenas, míster!—Anglesola. (Anglés, ola!).

Se sienta de Urgel.—Seu d'Urgell. (Forma de sentarse propia de los naturales del país).

Cupletera.—Serós.

¡Ay Antonia!—Aitona. (Suspirando).

Bello y verdadero.—Bellver. (Filosofía escolástica).

Se empeña en llevar algo.—Boldú.

Hace el siete...—Falset. (Incompleto por orden gubernativa).

¡Qué pelmazo!—Callús.

Veremos a ver qué me traerà el tío.—Campdurà. (Dilatado en honor de la claridad de con-

cepto que en el toponímico regional aparece asaz oscuro).

Pre-castillo.—Castellserà.

Viento sano y limpio.—Benisanet (Vent (i) sa (i) net). (Hay trasposición).

Bésalo.—Besalú, corrupción del arcaísmo Besa'l-ho.

—A la luz de las estrellas
os hemos reconocido
y un abrazo hemos venido
a daros.

—Gracias Centellas.—Centelles (documentación de don José Zorrilla).

Tarrasa.—Terrassa.

HIGH LIFE

A QUELLA concurrència que Ferran Agulló volia per a les vetllades selectes de Teatre Català, es deixà veure en les tres diades Robine-Alexandre, i més que veure s'exhibí amb davassall de riquesa.

Havem de rendir-nos a l'evidència: la nostra gent d'upa és lleminera i no pot fer-hi més. Això no vol dir que la Conferència d'En Morera i Galícia i la seva exquisida traducció del "Marxant de Venècia" no fos un dolç susceptible de fer llepar els dits a tota l'aristocràcia barcelonina, però tot ço que vé de fora, sempre té un granet de sal. (Ara sí que l'havem feta bona, parlant de lleminadures!)

Nosaltres que ens fiquem per tot arreu, us direm, no obstant, que existeix entre les primeres rengles de persones acomodades un decantament per les companyies franceses. De primer és la noia que tot just sortida del pensionat, només somnia en poder constatar si el francès que li han ensenyat li permet desentrellar un atapeït diàleg i quina gràcia fa en llavis autèntics la poesia amorosa que vergonyosament es copiava d'amagat. Després,—havem de comptar en aquest factor,—cal pensar en l'avidesa per a l'última moda i les entremaliadures dels modistos damunt el cos d'actrius tan refinades com aquestes.—Crespó color cacau, heu dit? Doncs la Robine el portava. Inclús hi ha qui s'ha fixat en l'americana creuada d'Alexandre...

Tampoc no es pot negligir el contingent de famílies catalanes emparentades amb altres franceses i aquelles que tan aviat tenen un peu a Barcelona com a París, a l'extrem que, desfent la dita popular de *per Nadal, cada ovella al seu corral*, prefereixen passar a la *Ville Lumière* les festes de l'intimitat per excel·lència. El món, ja no corre: vola, vola com un mal esperit.

Jo no sé si els ulls em feien pampallugues, però he de consignar que la majoria de pentinats femenins,—ultra ésser garçonejats,—tiraven a un

rós deliciosíssim, i que totes les dames eren robejades fins al moll de l'os.

Una gentil figureta que sembla que es trenqui, en sortir del *Si je voulais*, va estampar un fort petó a la galta del seu marit tot pujant a l'auto, i ens consta que més de quatre ja no seuen en cadira a casa llur, sinó al braçal de la butaca o damunt la taula, pernejant com unes criatures.

Això és el "chic" veritable, i la resta, orgues xines. Ja no parlem de la reducció de les celles, massatges i llapis de matitzacions, perquè la minyoneta que ens porta la illet ho estila de qui sap el temps. Ella, pobreta, no té les onze pessetes per seure a butaca en companyia de "grande tenue", però al cine del seu barri, alguna estrella de Los Angeles li serveix de model. Altrament, desconeix la llengua de Racine i no hi faria bon paper.

Però no tan mal paper com aquella dama rodanxona lluint esbelta *aigrette* qui en un entreacte anava dient:—Si no fos pels gestos, em quedaria a les fosques.

SERGI

LA MULLER DE L'INTEL-LECTUAL

- Què n'ha fet d'aquells papers del senyoret?
- Els he tirat a les escombraries.
- Però, com! si encara no estaven escrits!

SETS I VUITS

"L'hora d'estiu", diuen?

Sembla, seguint allò fet altres anys, que aviat hauria l'implantar-se l'anomenada hora d'estiu.

Però sembla que ja hi ha hagut corredisses per veure de privar que enguany sigui adoptada.

N'hi ha que s'hi indignen, i maltracten i tot aquests que han fet aquests passos. La paraula millor que els etziven és rata-pinyada.

Vaja, senyors: per què encaparrar-s'hi?

La senyora Mimí Aguglia va a representar "La Lletja" de Santiago Rusiñol.

No ens fa gaire gràcia.

Diu que hi ha un savi alemany que conrea bàcils de còlera per escampar-los allà on sigui, de dalt estant d'un aeroplà, per mitjà de bombes. Els francesos estan esgarrifats.

Han passat per Madrid les despulles mortals de Ganivet, l'escriptor d'anys enrera que tant es féu sentir.

Però total res: hi ha epidermis que no les talla ni un ganivet.

El "Ciero" dels bons temps.

El diari vulgarment conegut per "Ciero" que ha tingut temporades molt bones i famoses pel seu humorisme, no pot negar el seu tarannà: que ha estat alguna cosa, en dona mostres. Per exemple, llegim:

"El batallón expedicionario del regimiento infantería de Vergara, como anunciamos, embarcará también el viernes en Melilla "para Alemania"..."

Mireu que confondre "Almería" amb "Alemania" ja és una bonica broma; i ja fa "Ciero", ja.

EN UNA

—Ha vist quin cap p

—Prou que ho he vist

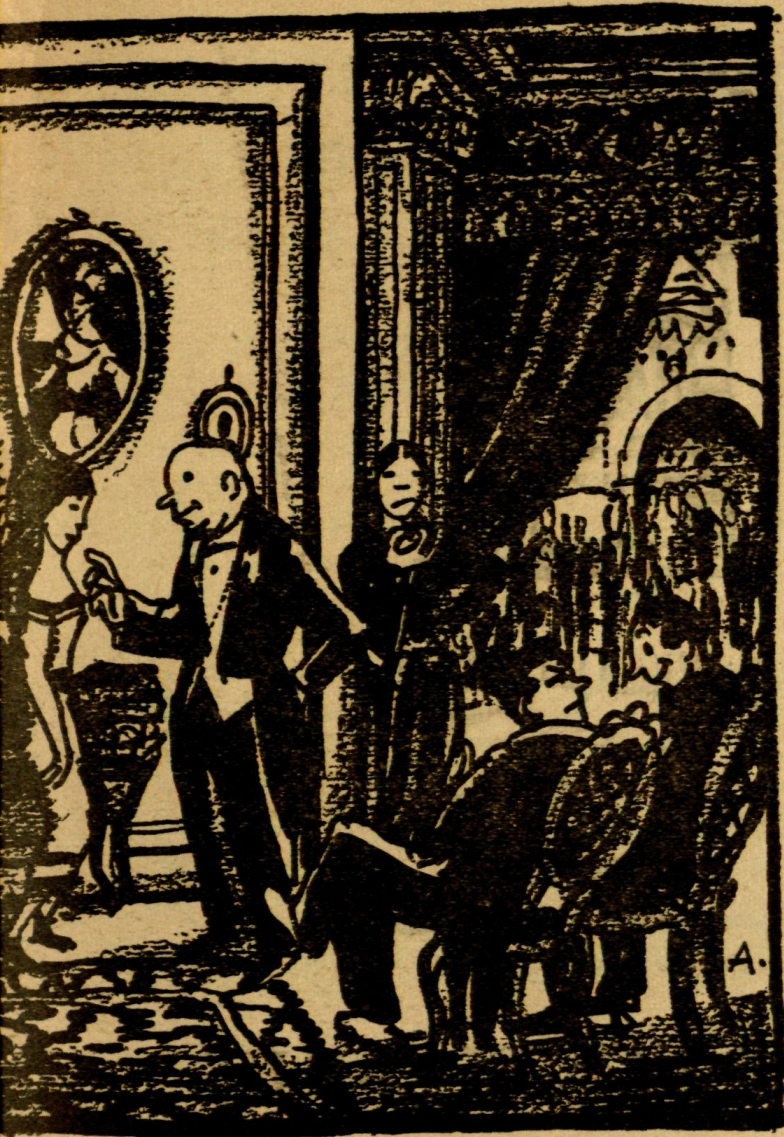
Els qui parlaven de la costellada a fer a la Plaça de Catalunya, sota l'espècie de monument al Sagrat Cor de Jesús, deien que si hi havia en ferm cent mil i tantes "firmes".

Sembla, però, que hi posaven una mica d'exageració: una exageració a raó de cent per u.

Per telèfon:

Nosaltres:—I què? què me'n diu dels polítics vells?

La telefonista:—Todos tienen la sonrisa en los labios (*hom sent rialles*).

SOIREE

«Quella senyora tan estranya?
meva dona.»

El senyor Esteve porta guants

EL senyor Esteve, acostumat a ésser el pare pedaç, no hi veu de cap ull, d'ençà que és el figurí principal de la vitrina.

Ell que ha passat tota la vida assegut en la tribuna d'un petit despatx, portant la contabilitat del magatzem de mantenició general, el canvi de càrrec, li ve tan gran, que sempre li fuig alguna peça del seu vestit.

En les seves antigues ocupacions, seia sempre en un tamboret de fusta dura, ara d'ençà que és el cap de les oficines del trust, de grans i llevers, que seu en una cadira de braços tot satinat de vellut fi.

Ah, però les durícies de les mans, que li donen aquell aire d'escura cors, no les hi veureu; ja es cuida, el pobre home, de tapar-se-les amb uns guants de pell de gos, o de gamuça de mico.

El senyor Esteve ha esdevingut l'home del dia d'ençà que porta les mans folrades, no hi ha festa ni festeta que ell no hi sigui el cap davant, lluint amb tota majestuositat la llampant indumentària.

Té una mania tan gran amb les fundes, que mai va enlloc sense portar els guants posats a les mans; ja ho diu ell, el vestit fa l'home. Ara, però, no és ell sol qui té aquesta mania, tots els de la seva confraria la segueixen, tant que no veureu cap Estevet ni Estevot sense els seus guants a les mans i la tapadora del barret tou al cap.

El senyor Esteve troba que el guant és d'una utilitat indispensable, sobretot quan té de remenar algun aparell elèctric. Com que l'home n'està escarmentat, és previsor: l'altre dia, tocant un dels fils del llum del seu despatx particular, va rebre tan forta sotragada que ara amb tot i dur els guants posats, quan veu un fil de "línia" per terra, fuig com un esperitat.

Quan es veu apurat és quan ha d'agafar la ploma, sigui per por d'enrampar-se, o per la mala traça d'escriure amb la funda a les mans...

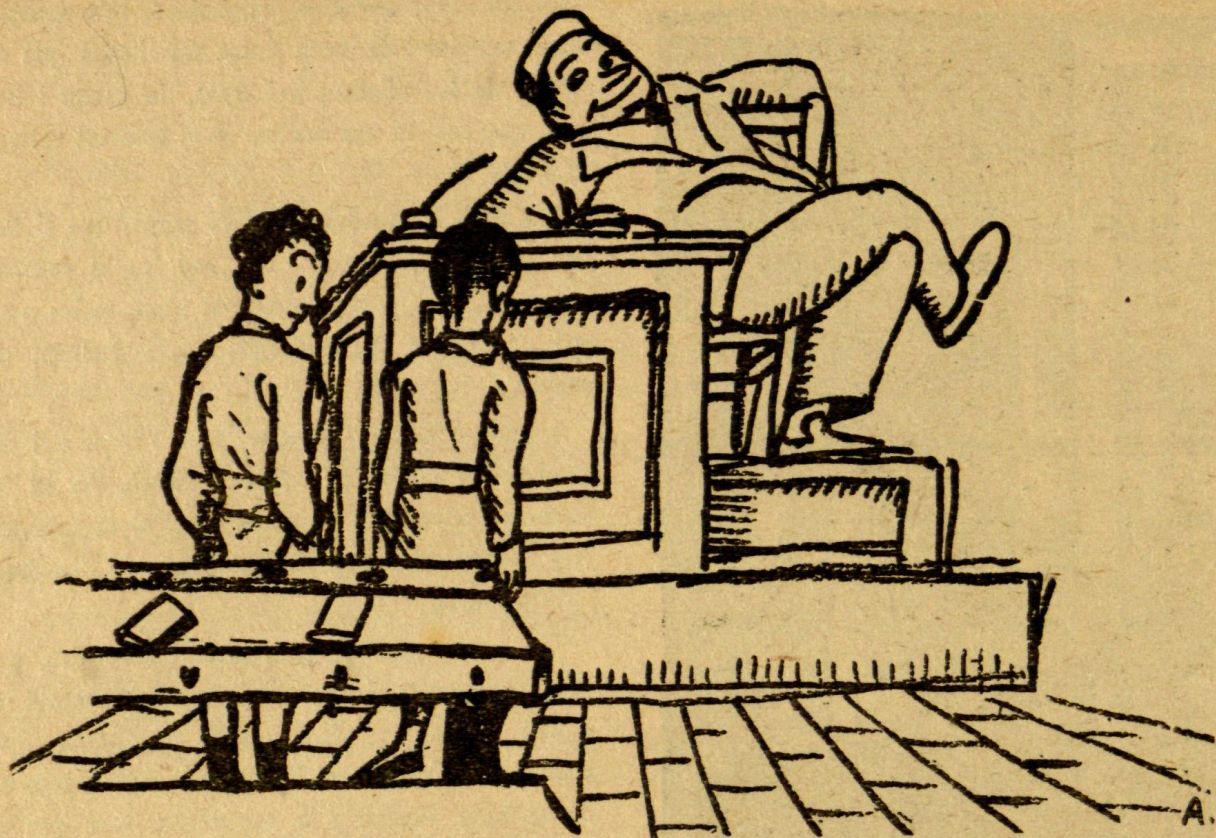
No vos causi estranyesa això dels guants del senyor Esteve, és un home que sempre s'enamora de les exhibicions de vitrina, i com que ara s'ha donat tant de moda de vestir-hi els ninots de palla i les figures de cartró, que ell n'ha volgut treure patró, i és per això que sempre el veureu, a prendre el sol tot encartronat, amb el seu bastonet a la mà enguantada.

Aviat la quitxalla li anirà al darrera.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

L'ESCOLANET DE SANTA MARIA

BIBLIOTECA PARTICULAR
ESTANISLAU ROIG GINGA
— BARCELONA —

LA QUITXALLA JA PUJA "FINANÇADA"

Al nen:—*A veure: en què es distingeix una acció bona d'una dolenta.*

El nen:—*Que les bones pugen, les dolentes baixen.*

ESCLATS SENSE SUC NI BRUC

Sardanes i més sardanes,
radio-concert, quan volem,
és ço que deia aquell altre,
com més va, més poc valem.

A Sabadell, segons diuen,
una barra han descobert
d'un animalàs prehistòric...
hi ha barra per temps, ben cert.

Hom no pot escriure en sèrio
res que tingui un xic de suc,
perquè quan menys pots pensar-ho
ve "muixoní" i catacruc.

Hi ha qui diu que Romanones
treballa, ens en alegrem,

de Comte, Baró, o Marquesos,
està vist, no en sortirem.

Es deia d'una maqueta
que fóra exposada aviat,
però ara hom no l'exposa,
si és tan maca, és exposat.

Vaig llegí en un setmanari
un vers que'm deixà betzol.
—Horta sagrada de verdò i tristura—
qui ha escrit això, es pinta sol.

Si amb la seva perspicàcia
mira de fer-ne un embull,
algú, llegint eixes ratlles,
li direm que té pa a l'ull.

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

LA BONA SORT DEL SENYOR PASQUAL

Tragi-comèdia en dos actes, original de

CARLES QUINEL

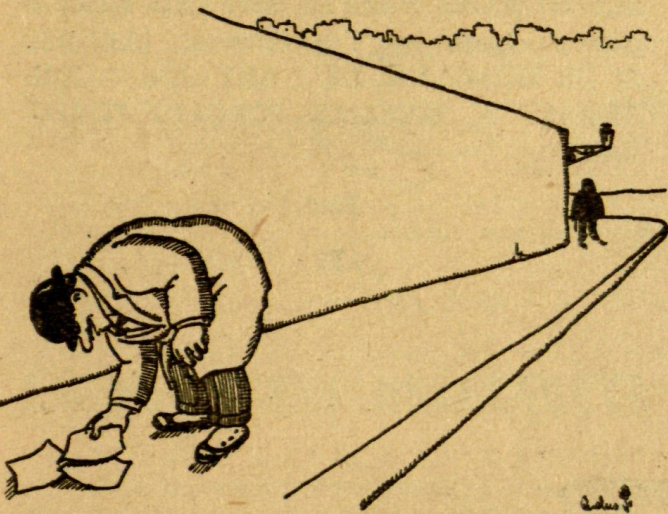
Traducció de "JORDI DEL VAL"

ACTE PRIMER

Un carrer solitari qualsevol.

El senyor Pasqual i alguns papers per terra.

Al final, entra un "gendarme".

El senyor Pasqual, monològant. — Papers per terra, al mig de l'acera, és horrible de la manera que París està mal escombrat. Ah! Si jo sigués el Prefecte de Policia això no duraria molt temps, faria una gran escombrada a l'Administració... i una altra en els carrers... Però malvinatge, què és això? (Ajupint-se) Un anunci?... (Amb satisfacció) Ah! Són anuncis humorístics! Que contents estaran els meus filllets amb aquest present! (Agafa el cartell amb delicadesa) I la meva muller?... Que n'estarà de satisfeta... Ella que sempre em demana alguna cosa per poder tapar el forat de la cassola... (Després d'un minut de marxa). Res, que em sembla que aquesta nit no es dormirà gens a casa meva. (Al cap d'un quart d'hora) Es necessari que almenys miri si és un anunci moral... (Amb gran polidesa el desdobla i veu en un fondo de coloraines una airosa dona voltada de dos "polis" com si la subjectessin per portar-la al quarteret, portant els tres una

forta "mona") Caram, és alegre! I divertit com tot. (Continua examinant el dibuix; de repent les seves mans tremolen, un suor fred inunda el seu pàl·lid front, llegia lo següent: "Aquests cartells s'han de rompre sempre, no podent ésser dats ni venuts a ningú, tothom qui en tingui serà perseguit per la justícia com a un encubridor".

El senyor Pasqual, cridant com un boig. — Déu meu! Salveu-me!

Un "gendarme", que passava per casualitat. — Digueu-me "bon" home quina "mala" intenció vos porta en aquests paratges solitaris?

El Senyor Pasqual, disimulant. — No és res senyor Agent! Es que acabo de trobar aquest anunci.

El "gendarme", donant una ullada de dalt a baix del cartell. — Un anunci sediciós!... Revolucionari!...

El senyor Pasqual, emperucat. — No, valent Agent, és un cartell que ha caigut... Ha sigut el vent!...

El "gendarme", fastidiat. — El vent eh? Vingui al "cuartelillo" i veurà si també es el vent qui el tancarà al calaboc per sis mesos!...

Teló

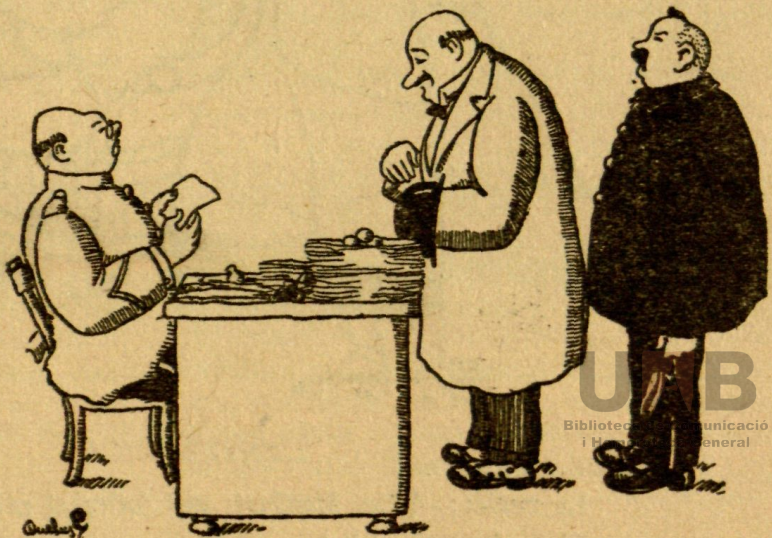
SEGON ACTE

El senyor Pasqual fortament intimidat entra a la Comissaria de Policia amb l'Agent autoritat.

En una taula el Comissari de Policia i després les explicacions d'ambdós.

El Comissari de Policia, molt amable. — Ho sento molt, respectable senyor, però la Llei és la Llei...

El senyor Pasqual, amb els ulls inundats de llàgrimes. — Ha sigut solament aquest anunci humorístic que he trobat al mig del carrer...

El Com. de Pol. — Completament d'acord. Però llegeixi vostè mateix... "Pot ésser perseguit com encubridor"... Per lo tant sis mesos de presó.

El senyor Pasqual, (embolicant-se). — Però si jo el volia tornar a enganxar a la paret a on era...

El Com. de Pol. — Justament! Això és una cosa molt grossa... Oh! I sense el segell d'impost sobre els anuncis... Està vist, vostè volia defraudar el Tresor Nacional, l'Hisenda; mil francs de multa.

El senyor Pasqual, mort de por. — Jo sóc un home honrat... li asseguro...

El Com. de Po. — Naturalment, tots els mal-factors diuen el mateix.

El senyor Pasqual. — Seny...or Co...mi...ssari, vostè pot informar-se de la meua bona conducta, he estat empleat durant més de vint anys en una important fàbrica de botons de nacre...

El Com. de Pol. — Quina prova és aquesta? Fa quasi quaranta anys que joestic ficat en la policia... i no per això tinc dret a posar anuncis en

les parets públiques... i encara menys siguent de coses sedicioses!... Per aquest mateix fet, per burlar les lleis sagrades del Govern que em manté... a que s'han de respectar...

El Senyor Pasqual, interrompent. — Oh! Això és inexacte!

El Com. de Pol., continuant. — Ademés, anuncis en llocs prohibits, al menys cinc cents francs més de multa.

El senyor Pasqual, casi cadavre. — Pobre muller meua!... I els meus fills! Quantes nits que no dormiran...

El Com. de Pol. — En fi; un gravat ridiculitzant els agents de l'Autoritat i compromentent la seguretat pública donant als meus fidels agents figures de segrestadors i de borratxos... LLEI DEL 24 DE DESEMBRE DE L'ANY 1858. — CONDEMNAT A TREBALLS FORÇATS TEMPORALS...

Teló

Fi

L'ENVEJA PICA

La muller:—Vaja, Martinet; què farles si sabessis tocar el violí com jo!
El marit:—Aprendre'n.

—Escolteu: que heu vist algun guàrdia per aquí?
 —No.
 —Doncs, vinga la cartera!

ENGRUNES SABADELLENQUES El bastó del parassol

No tot ha d'ésser fang ni escombreries el que es troba per aquí. En les excavacions realitzades pels constructors del *metropolità* s'hi han fet importants troballes; primer, foren unes regulars ossamentes que, segons han dit els geòlegs locals, corresponien a les barres d'un tal *Mamut*. Mes ençà, i a una fondària de quinze metres s'han descobert unes altres barres que, els entesos en la matèria, han afirmat eren d'un *Mastodont*. A còrrua feta ens han visitat tots els naturalistes, que pinten quelcom, restant meravellats de tantes de barres com es troben per aquests indrets.

Qui no ens conegui la carnadura pot creure's si Sabadell és, com ara, les Llurdes on, segons diuen, hi manca de tot. Res mes equivocat el qui això pensi d'un poble on hi ha dies que s'hi engeguen més de mitja dotzena de conferències versant sobre interessants temes i a càrrec de reputats oradors. Malgrat haver-hi menjar per tots els paladars, el públic no es dóna per entès, fent l'orni talment com si li ho haguessin ensenyat des de la primera infància. Aquest escamament es sospita si li pervé d'haver ensumat que s'està tramant (?) un nou impost amb ço que en diuen el *qüento* de la cultura. Amb el producte d'aquest ingrés i el de la solteria recalçant s'hi basteixen monumentals projectes per l'ordre de la nova plaça Mercat i de la, quasi vella Casa de Correus.

P. MISTUS.

Fins ara només ens havíem fixat en la part exterior del Parassol, com si diguéssim en la caputxa, i si bé ens feia riure perquè avui dia ja no s'estilen, no ens havia arribat a indignar. No podem pas manifestar el mateix, respecte del bastó del Parassol. Uns afirmàvem que era de ferro, altres de fusta, altres de canya, simplement.

Els qui asseguràvem això darrer, estàvem en el cert. De canya, i de canya grotesca és el bastó del parassol.

Parat en ple migdia, tan aviat sembla un espantat-ocells, com una senyal indicadora de la direcció dels carrers, per als ases, rucs, matxos, mules, gats i gossos...

Familiaritzat amb aquests animals domèstics, — als que ha agafat gran estima, — tothom li sembla igual i, en la seva posició amparadora de les inclemències del gran astre, diríeu que perdona la vida fins a l'últim fill de veí.

Per aquest viatge, no calia que figurés al peu del Sant Crist, ni que esbombés a tort i a dret que li havia somrigut.

Encarcarat, ters, passat de moda, el Parassol no és res més que un artefacte inútil, ple de vanitat, i que, pel fet de trobar-se de vegades en mans d'alguna monja o d'algun frare al pic de l'estiu, apar que tothom hagi de fer-li barretada.

PESCARET

A la recerca d'unes olives miraculoses

EN unes declaracions, "tan importants como nulas", que recentment féu el "Quefa" dels lliberalistes, el distingit senyor Conde Romanones digué, que, en els temps d'ensopimenta que corren avui en dia lo millor, per la salut, és dedicar-se a dormir tot el dia. La iniciativa no deu haver estat del tot desagradable pels mandres d'ofici. Després però rectificà dient que calia dormir només a les nits, fins i tot a les hores de foscor i sobretot que calia somniar molt... molt... tant com ho permetés la capacitat d'un cervell a fi de tenir una "inspiración" solucionista al "camino a seguir" o bé per veure si algún dia es podia despertar sobtadament amb un canvi complet de panorama. No obstant molts són els que creuen que els seus desitjos foren poder-se trobar dins d'un bosc verge, inexplorat, plé d'arbres florits fent d'amo i senyor dels Nibelungs i voltat de belles nimfes que li cantessin una marxa o un himne meloçios i de triomf... Fóra una cosa meravelliosa digna de fer-la projectar en la pantalla d'un cinema... sobretot si el somni pogués convertir-se en una cosa real.

Però, oh desgràcia! El senyor Conde és d'aquells que pateixen migranya i forçosament s'ha de pendre cada nit una dotzena de segells d'aspirina i naturalment això el fa dormir però el priva de somniar i de traçar plans. Com arreglar-ho? Rumià, rumià llarga estona... per fí li ve una idea original, magistral, piramidal... Recordà un conte que li explicaren de les Mil nits i una, quan els ministres d'un gran rei faraònic prenién unes olives miraculoses (serien farcides?) que els feien somniar tecs campestres, caceres, etc., etc., tenien somnis amb els quals veien perfectament l'esdevenidor que els esperava; tenien, tots, uns somnis felços... Es clar, doncs, en Romanones pensà en les olives miraculoses i digué amb gran ironia: "Lo que hizo uno puede hacerlo otro" i seguidament es posà a cercar olives per tot arreu, en comprà un sac i amb el sol fet de posseir-lo sembla que ja es troba més felç.

Aleshores és quan de sobte sentírem xiular els lliberalistes (encarnados en una sola persona)... s'engresquen... anuncien grans discursos... fan propaganda, i a la nit ho celebren fent-se un empatx d'aquelles olives per preparar millor el ter-

reny. Arriba el dia següent i tothom... amb cara de satisfacció i amb la natural espectació li pregunten: Què hi ha hagut?... Heu somniat?... I aquell a qui "tothom" hi havia concentrat llurs esperances resta immòbil i amb una cara de pomes agres respon tímidament com si es tractés d'un nen petit: Res!... No he pogut somniar res!

Molts diuen que la causa de no somniar pot ésser degut sens dubte el menjar masses olives, perquè de totes les coses se n'ha de fer un ús moderat, se n'ha de menjar una dosi limitada i potser l'abundància... desgràcia tots els castells edificats i xafa la guitarra. Nosaltres creiem que la causa essencial de no somniar és degut a que el Sr. Conde no menja les veritables olives miraculoses (assabentats per conducte infallible) com ho són les farcides amb cues d'anxoves, sinó que el deuen haver enredat donant-li gat per llebra i segurament les olives que ha menjat eren "rellenes" de lluç o de cues de ruc.

TIRANT LO NEGRE

DE PREMIA DE MAR

Coneixent els propòsits d'EL BORINOT, sempre lloables de publicar una auca dels cacics de la nostra terra, quan el temps ho permeti, volem que el Sr. Director i el lector apuntin aquest nom: *Carrandai*.

Sona malament — ja ho sabíem, — però és així: *Carrandai*. I si al costat hi voleu posar un bitllet bo de mil pesetes, uns quants carros, vint sacs de ciment i mitja dotzena de gavetes, no hi faran gens de pega.

En *Carrandai*, sempre presenta els comptes del "gran capitàn", però sense immutar-se us planta cara i segueix el seu fet.

Carrandai, Carrandai; i els de Premià, contents com unes Pasqües!

EL NOI DE LA CANYA

R E S P O N E M

O. P. — Serà per un altre dia.

Ernest. — Sou massa tabalot, company.

X, de Tarragona. — Tot plegat no res.

F. Oms. — Fíxi's que de foms a fems no va gaire diferència.

L'astuta dispesera. — Vós per ésser com un Pere Vallé, heu de menjar uns quants pans, encara, minyó!

COMENÇANT AQUEST SEGON TRIMESTRE, EL PREU DE SUSCRIPCIO SERA DE 2'50 PESSETES.—ESPEREM ESSER CORRESPOSTOS AMB VOSTRA SUSCRIPCIO.

FOTOGRAVATS

TRICROMIAS-AUTOTIPIAS

APARELLS I ACCESSORIS
PER A LA

RADIO TELEFONIA

DE LES MILLORS MARQUES

Venda al major i detall

Carrer Canuda, 45 i 47

BARCELONA

DIPÒSIT DE MATERIAL ELÈCTRIC

JOSEP CLAVELL

Per a construir un aparell de Telefonia sense Fils,
cal comptar amb l'ajut d'un bon llibre, i aquest és

La T. S. F. a l'abast de tothom

escrit en català per Agustí Riu, l'instal·lador de
l'estació de l'Hotel Colón. Pòrtic d'En Carles
Soldevila. Pròleg d'En Rossend Sagrera.

Forma un elegant volum de més de 200
planes, il·lustrat amb 88 gravats inèdits
i enquadernat amb portada a quatre
tintes i es ven al preu de 5 ptes.

a totes les llibreries de Cata-
lunya i en la casa editora

Editorial Políglota

Petrítxol, 8

HA SORTIT

JOAQUIM RUBIÓ I ORS

— ★ —

LO GAYTER DEL LL OBREGAT

Edició políglota

IV volum. (1839-1895)

Amb un pròleg de

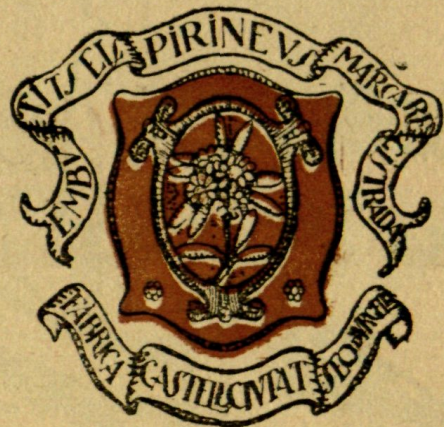
Antoni Rubió i Lluch

★ ★

★

Quadros dramàtics-Poesies-Obres en prosa

En tela, 6 pessetes

TELÉFON { A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llonganisses, la millor
de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca

"ELS PIRINEUS"

Quingles i Escaler

Castellciutat

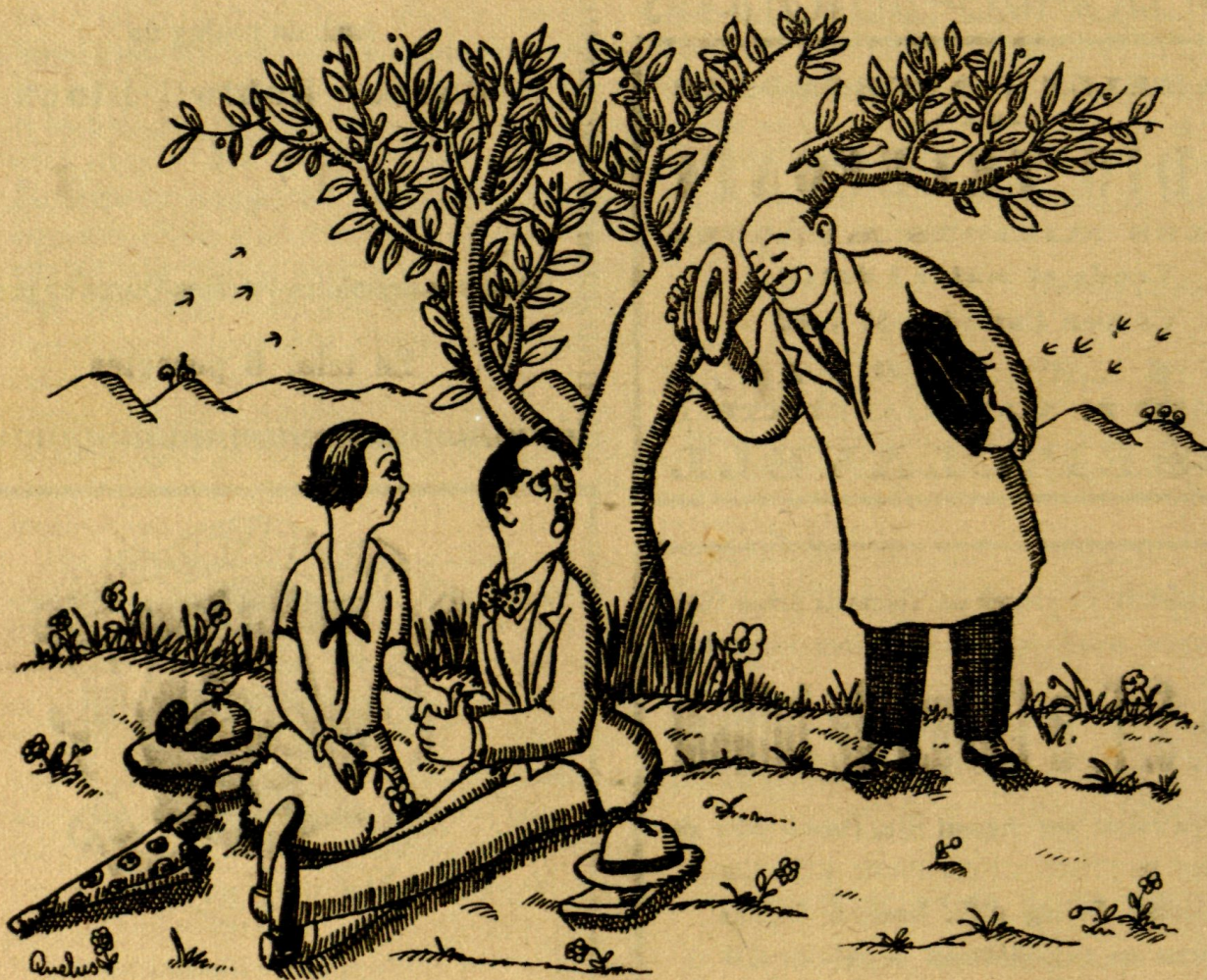
(Seu d'Urgell)

EL BORINOT

Any III-Núm. 71
2 Abril 1925
Subscripció:
Trimestre, 3'50

SETMANARI D'HUMOR
20 cms.

La corrisp.^a a
l'Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

UNA SORPRESA

—Perdoni: servidor sóc corredor de mobles a bon preu.

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General